

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XX. ročník

číslo 2/únor 2014

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení knihy (<i>Rick Joyner – Poslední bitva</i>)
	18.00	kurs hry na ukulele pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	16.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	20.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	15.30	předkřestně-konfirmační příprava
	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

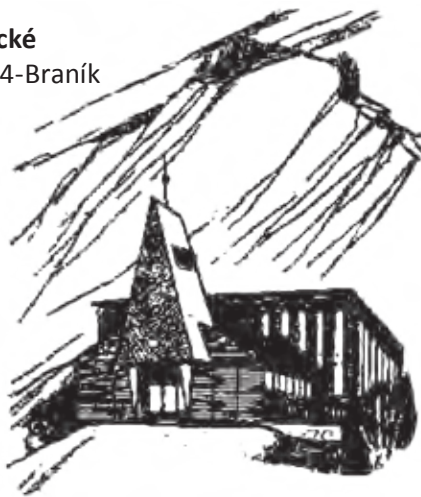
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 743. schůze staršovstva konané v pondělí 10. února 2014

Přítomni: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Chadima, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczyňská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer

Biblický úvod: P. Novotný – píseň 623 *Důvěřuj se v Pána*, Desatero, o víře i v těžkých životních situacích, modlitba, píseň 672 *Dej nám moudrost, odvahu*

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v březnu, tedy 10. března 2014, biblický úvod bude mít I. Plhák.

Bohoslužby a další akce

- 23. 2. Pavel Rejchrt
- 5. 3. (středa) – Poznejme se na biblické
- 9. 3. po bohoslužbách bazárek
- 30. 3. sborové shromáždění

Přístavba

Na MČ P4 byly podány materiály pro žádost o územní rozhodnutí.

Vývěska u vchodu do kostela

J. Chadima připravuje návrh větší vývěsky – skříňky – do stejného místa u vchodu.

Staršovstvo se věnovalo přípravě sborového shromáždění.

V roce 2015 na jaře bude voleno nové staršovstvo. Proto zpráva o činnosti sboru bude věnována především popisu činnosti staršovstva, a to jak v roce minulém, tak i částečně v letech předcházejících. Předpokládáme, že buď celá zpráva nebo její podstatná část bude zveřejněna v březnové Bráně. Chceme, aby se o činnosti staršovstva více vědělo tak, aby ti, kteří budou někdy v průběhu roku 2014 nebo počátkem roku 2015 osloveni, zda by o členství v staršovstvu neuvažovali, měli podrobnější představu, čím vším se staršovstvo zabývá, a mohli se k takovému návrhu postavit s vědomím, do čeho jdou.

Staršovstvo vítá různost názorů ve sboru a touží po jejich otevřené a kultivované prezentaci.

Domníváme se, že vhodným místem pro prezentaci a sumarizaci nejruznějších podnětů a názorů je sborové shromáždění. Pokud by někdo cítil jako vhodné, aby některé náměty, třeba i kritické, byly předloženy sboru k rozhovoru s předstihem tak, aby o nich mohli ostatní přemýšlet a neformálně diskutovat, dovolujeme si upozornit na možnost takové náměty v březnové Bráně rovněž zveřejnit.

- L. Pecharová za křesťanskou službu navrhla setkání 5. 3. 2014 „Poznejme se na biblické“. (*viz pozvánka na této stránce níže*)
- Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu z vizitace. Chválili nás.
- O členství ve sboru požádala Kristýna Talafantová – staršovstvo souhlasí s přijetím.
- Staršovstvo diskutovalo o možnosti mít ve sboru skupinu lidí (cca 4 manželské dvojice), která by cíleně připravovala programy na téma manželství.
- P. Novotný nabízí darem inkoustové multifunkční zařízení (tiskárna, scanner, kopírka), výrobce HP.

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

Poznejme se na biblické

Ve středu 5. března začíná postní období.

Křesťanská služba našeho sboru v tento den pořádá rozšířenou biblickou hodinu, otevřenou osobnímu sdílení svých radostí i starostí, prosbám za sebe navzájem i hovorům o všem, co nám leží na srdci. Využijte, prosím, této příležitosti k seznámení se nebo bližšímu poznání členů branického společenství, k vyslovení svých otázek, potřeb i k přímluvným modlitbám.

Sejdeme se v kostele v 18 hod (tedy v době obvyklé biblické hodiny). Neváhejte pozvat i lidi ze svého okolí, třeba se nám podaří je právě na začátku doby půstu – duchovního soustředění – osobně oslovit.

*Za sbor a křesťanskou službu
Jaroslav a Lenka Pecharovi*

NAD PÍSMEM

Na základě kázání na text L 1,46–56 jsme si na biblické hodině zopakovali, co je MODLITBA (zkráceno):

Slovo modlitba chápeme většinou jako označení nějakých našich slov směřovaných k Bohu... ale v modlitbě vidím něco víc – totiž projev vztahu, který k Bohu máme... lidé, kteří jsou spolu už delší dobu, mnohé věci neřeší slovy. Znají se, rozumí si. Chápu, co by ten druhý rád, aniž by to museli předem nějak vysvětlovat... Žijí s vědomím toho, že ten druhý je vedle nich, že se stal přirozenou součástí jejich života. Když toto vztáhnou na vztah k Bohu a na modlitbu, tak vidím, že modlitba je jen jiné slovo pro to, jak využijí tuto příležitost být s Bohem...

Ocitáme se u samého vrcholu toho, čeho může člověk v modlitebním životě dosáhnout. Ale není to cíl nedostižný. Pán Ježíš vyprávěl podobenství o soudci a vdově „**aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat**“ (Lk 18,1) a apoštol Pavel v listě do Efezu (6,18) píše: „**V každý čas se v Duchu svatém modlete...**“ Tady nemůže jít jen o to, co se běžně nazývá „modlitba“! ... Jde skutečně o to modlit se v každý čas, tedy 24 hodin denně, ale ne odříkáváním slov. Tou modlitbou je v tuto chvíli po mém soudu právě ten „život před Boží tváří“. To stálé vědomí, že tu se mnou Bůh je, že mě chrání a vede... Toto vědomí bude měnit náš život. Jistě, že to někdy vede k nějakým konkrétním slovům, ale zdaleka ne vždy.

Jak se to projeví v životě toho kterého křesťana, těžko soudit. Máme k dispozici příběhy z Bible, církevní dějiny a životopisy významných svědků víry. Jan Amos Komenský to moc hezky popisuje ve druhé části Labyrintu světa a ráje srdce. Tam, kde poutník vstoupí do domu srdce svého a zavře za sebou dveře – a vidí ten cajk, kterého je srdce plné. A přece je mu tam dobře, protože ví, že Kristus, který ho tam povolal, přijde a řekne mu, co je třeba opravit a co vyhodit. Když pak v samém závěru dostává od Krista nebeské občanství a Kristus mu vysvětluje, co má dělat, dokud mu je ještě dáno chodit po tomto světě, není tam ani slova o modlitbě, ale o to víc zdůrazněno, že bude-li poutník tělem v tomto světě, pak jeho srdce má být u Krista a duší má Kristu sloužit. Pak bude žít dobře a šťastně – a poutník je šťastný a toto štěstí jej pak zcela přirozeně vede i k té slovní modlitbě plné radosti a vděčnosti. Chválí Boha, oslavuje ho – ale najednou poutník v té modlitbě říká: „Ale což více mluvit mám, Pane můj? ... Tvůj jsem vlastní,

tvůj jsem věčně.“ Ve společenství s Bohem už najednou není potřeba slov.

Nejpozději v Božím království budeme vědět, co to je prožívat v plnosti Boží přítomnost... ten okamžik naprostého pokoje a štěstí, o kterém možná lze něco říct, ale nelze ho nikdy popsat do detailu. Okamžik prozření, kdy člověk nezískal žádnou novou informaci, kterou by mohl sdělit světu, a přece cítí, že pochopil smysl a podstatu bytí a veškerenstva. Okamžik, ke kterému se mohl člověk propracovávat roky a přece vidí, že jeho role je zcela pasivní a že je jen trpným příjemcem nekonečného Božího milosrdenství. A je to okamžik v tom nejvlastnějším slova smyslu, je to okamžik, chvíle dlouhá jako mihnutí oka, chvíle která přišla a odešla a přece člověk cítí, že se jeho život protnul s věčností.

Tohle pro nás chystá Bůh v ráji. Tohle je nejvlastnější náplň Božího království. Plné společenství s Bohem. Okamžik, kdy se zastaví čas, nebo vstoupíme do Božího „nad–časí“. Najednou nebude minulost, přítomnost a budoucnost, ale věčné „ted“, ve kterém svět vidí Bůh.

Možná si vzpomenete na scénu z Goetheho Fausta, kdy ďábel Mefistofeles nabízí vědci Faustovi možnost nekonečného poznání. Faust bude moci poznávat stále nové a nové věci, prožívat neprožitá události – a to vše pod jedinou podmínkou: u ničeho se nesmí chtít zastavit. Faust je nadšen. Čiší z něj nadšení 19. století pro pokrok... Proti této touze hnát se kupředu teď stavím modlitbu, protože modlitba je po mém soudu na prvním místě projev toho, že vnímám Boží přítomnost teď a tady...

Vzpomeňme si na Mariinu modlitbu... projev radosti nad mocným Božím dílem v tomto světě. Nad tím, že se Bůh sklání k těm nejobyčejnějším lidem, jako jsme my. Že svoje dílo v tomhle světě koná skrze šedesátiletou Alžbětu i patnáctiletou Marii – a to všechno proto, že je „... **pamětliv svého milosrdenství, jež slíbil našim otcům, Abrahamovi a jeho potomkům na věky.**“ Potkala se teta a neteř. Dvě zbožné ženy, které celý život žily před Boží tváří a teď se na okamžik setkaly s Boží mocí přímo. Ta Boží moc proměnila jejich životy... Setkaly se s Boží mocí a Marie se nijak nenamáhá s vymyšlením nějakých vznešených a zvláštních slov. Prostě parafrázuje modlitbu starozákonní Chany, matky proroka Samuele...

Není nic špatného opakovat modlitby dávno napsané a radovat se z toho, že Hospodin je můj pastýř, nebudu mítí nedostatku. Je možno s Marií opakovat, že velebí duše má Pána. A je možné právě tak prosit „Moudrost mi Pane dávej, abych po Tvé cestě chodil!“ Nebo to jakkoliv kombinovat, nebo si něco docela nově vymyslet...

Mariin Magnifikat ... nás učí, že modlit se znamená vědět, že Bůh je tady s námi, a žít podle toho. Pokojně mu libovolnými slovy předkládat svá očekávání, své touhy, svá přání, své naděje, své smutky. Ve stálém rozhovoru s ním si ujasňovat, co je dobré a co je zlé. Svými slovy, slovy dávných modliteb i slovy písní, ale právě tak svým jednáním, svými postoji – tím vším vyjadřovat fakt, že jsme si vědomi toho, že žijeme tady a teď v Boží přítomnosti. Myslím, že toto měl na mysli apoštol, když psal ono již zmíněné: „**V každý čas se v Duchu svatém modlete...**“ V každý čas si buďte vědomi, že tu s vámi je Bůh a žijte podle toho poznání. Zcela nefaustovsky si užívejte každé vteřiny, kdy tuto Boží blízkost pocítíte. Každý okamžik v Boží blízkosti může být nabit ne nějakým teoretickým poznáním, ale prožitím smyslu bytí – totiž být šťastný.

Bible často přirovnává vztah k Bohu k manželství, partnerskému vztahu muže a ženy. Představte si nějaké ty dva zamilované, kteří nevnímají svět kolem sebe, kteří nemyslí na minulost či budoucnost, žijí tou vteřinou objetí či polibku, vteřinou, kdy jsou spolu. Nemusí vymýšlet, jakou hodnotu dát té chvíli, kterou prožívají, protože oni tu hodnotu okamžiku prožívají. Říkají, co cítí, anebo neříkají nic a je to stejně dobré.

Ne nadarmo je největším přikázáním „**Miluj Hospodina...**“ Ne: „Hledej Hospodina!“ Nebo: „Poslouchej Hospodina!“ Nebo: „Služ Hospodinu!“ Nebo: „Bud' věrný Hospodinu!“ Nebo: „Každý den se obracej k Hospodinu!“ Nebo: „Plň Hospodinova přikázání!“ Nic takového. „**Miluj Hospodina**, co to jenom jde...“ Všechno ostatní přijde samo, tak jako zamilování neřeší co dělat, ale prostě jsou spolu a žijí.

Komenského Labyrint světa končí modlitbou. „Dejž, ať tě miluji milováním věčným, a nemiluji vedle tebe věci žádné, leč pro tebe a v tobě, ó lásko neskonalá. Ale což více mluvití mám, Pane můj? Teď jsem, tvůj jsem: tvůj jsem vlastní, tvůj jsem věčně...“

Amen.

J. F. P

nezkrácený text kázání naleznete na
http://branik.evangnet.cz/kazani/2009_12_20.php

Do naší malé knihovny přibylo několik dalších titulů:

- **Křivohlavý, Jaro:** Optimismus, pesimismus a prevence deprese
- **Rossová, Carolyn:** Cesta z údolí nářku
- **Nealová, Mary:** Do nebe a zpátky
- **Crabb, Larry:** Rozbité sny
- **Hermann, Andreas:** Opust' mentalitu oběti
- **Riversová Francine:** Rút – žena z Moábu
- **Riversová Francine:** Rachab – žena za hradbami

Po provedené revizi se ukázalo, že některé knihy nejsou ani v polici, ani zapsané v sešitě.

Prosíme členy sboru, aby se doma poohlédli, zda jim některé knihy nepřebývají. Je možné, že vypůjčení nebylo zapsáno, když si lidé předávají knížky mezi sebou.

V nejbližší době dojde ke změně zapisování výpůjček. Končí zapisování do sešitu. Každá knížka bude mít svou kartičku, která zůstane v knihovně a na kterou se napíše jméno člena a datum vypůjčení.

Jitka Zvánovcová

LUDEK REJCHRT

75. NAROZENINY

Luděk Rejchrt: Stará láska nerezaví

Luděk Rejchrt: Starý truvér

Luděk Rejchrt: Píseň truvérská

Po celém dívám se širém kraji
oblaka v dálce mi odplouvají
zlatý svit
měkký stín
si v louce kopretin
spolu hrají

Léta jsem zpíval všem
krásným paním
a teď se lítosti neubráním
na sklonku svého dne
mám písně podobné
zkřehlým dlaním

dál slunce zářivé
květy hladí
dozněly tóny
a prchlo mládí
teď víte – starý muž
svou loutnu už
nenaladí

Bratr Luděk Rejchrt, který 36 let obětavě sloužil branickému sboru, oslavil 75. narozeniny. Ke gratulantům se připojili i naši zástupci: bratr kurátor Aleš Drápal a farář Jaroslav F. Pechar. Oslavenci předali dvě básně včetně jejich pamětního výtisku.

Autorkou básní je paní Ivanka Kultová, která vycházela z podrobné předlohy Aleše Dráपालa. Ten provedl závěrečnou revizi básně, na čemž se redakčně podílel také Jan Ámos Dus.

Dalším darem sboru bratru faráři Rejchrtovi byly dvě knihy, a to kniha Umění české reformace a kniha fotografií Josefa Sudka. Knihy z pověření staršovstva vybral Aleš Hoznauer.

Tři čtvrtě století

Luděkovi Rejchrtovi – báseň starosvětská

Je pětasedmdesát let již tomu,
co, drahý bratře náš, ses narodil.
V čekání, až Pán lid svůj pozve domů,
jsi stále, a plníš svěřený ti díl.
Měj vděčnost sboru, kterýs vedl kvíře!
Dík Pánu, jenž tebe dal nám za pastýře!

Z církve hlásící se k víře vřelé
odešels s bratry na lidový luh.
Bylo to odvážné a smělé,
vědělš: s tou církví také žít chce Bůh.
Proto, ač zdát mohlo se to marné,
milost jsi kázal v práci neúnavné.

Na horách začals – kde byli mnozí,
kdo ve sboru jen rozsévati svár.
Jich srdce temní ovládali bozi,
a přece chtěli naděje mít dar.
Tys jim ho nesl. Vědělš: vše se změní,
když přijde láska, milost, odpuštění.

Tam pozemská naděj zastihla tě
– tak krátká, žel – to pražské jaro jar.
Pán dál tě volal do služby svaté,
a branický kostel tebe uvítal.
Tys věděl: pozemská jara vadnou,
kdo naděj v nebi nemá, nemá žádnou.

Neochabovalo tvé zvěstování,
když řady lidu řídly v sále.
Však milost přišla. Pán se dotkl dlaní,
sbor procit, poznáv svého Krále.
Jak dobře, žes nepustil pluh z ruky,
z brázd zoraných Bůh povolává pluky.

Vidět a slyšet mnozí tehdy přišli
tvá kázání, písně, hry a obrazy.
A vnímali náhle všemi smysly
že Bůh k nim mluví tvými důrazy.
Tehdejší dítě v mnohém dodnes žije,
jež Tebou Pán probudil z letargie.

Tys jejich ústa naplňoval chvalou,
když Boží milost srdce dobyla.
Kázals vždy pravdu Písmem danou,
byť někdy slova tvá třeba i pálila.
Zamlčet ostny snadné by ti bylo,
tys však věděl: Pán úplně chce dílo.

S těmi byls, kdo hmoždili se s křížem,
jak dodnes mnohý vděčně vzpomíná.
Sbor za tebou šel jak za pastýřem,
tys uměl těšit srdce znavená.
Důvěrou druhým dávals sebe v sázku,
pro všechny měls naději a lásku.

Dnes hlubší brázda za tebou se vine,
než v skromnosti své sám si připustíš.
Láska tu vděčná je, a nepomine,

nás všech, co k Pánu pomohl jsi blíž.
V obrazech, knihách, lidech, hrách a písní
zůstává víc, než fantazie vysní.

Buď s tebou milost Boha Hospodina
v zklamáních, smutku nebo v obavě.
Těž rodina tvá ať si připomíná,
jak těší Pán i v těžké únavě.
Když kolena i srdce klesá k zemi,
Bůh je tu s odvahou i s nadějemi.

A tak jako tys ujišťoval jiné,
my tebe nyní chceme ujistit,
že Boží věrnost nikdy nepomine.
On bude vždy tvé slunce a tvůj štít.
Kdo útočiště má pod křídly Jeho,
ten přečká noc ve stínu Všemocného.

Laudatio Luděk Rejchrt

Septuaginta quinque iam annorum,
amice, frater, vivis apud nos.
Accipe gratias de nobis, quorum
videbant multi, quae est tua dos.

Ecclesia nam puerilitatis
tuae fidelis piaque erat.
Fratribus, Tibi non erat hoc satis.
Fortibus Deus pensa magna dat.

Sic serviebas nostrae populari
ecclesiae: hic peccatores sunt -
sed Tu sciebas caritatem dari,
quod theologi multi nesciunt.

Dat Deus cordi, quod cupit et quaerit,
et dat fideli, quod desiderat.
Hos dedit Tibi, quibus caelum erit.
Gratias, Pater. Id est omne. Sat.

Idcirco venimus et gratulamur,
oculi nostri non sunt aridi.
Fidelis est Divinitatis amor.
Melius donum, frater, non vidi.

ČLÁNEK O BRATRU FARÁŘI LUŽKU REJCHRTOVI

Před deseti lety jsem napsala do Brány článek u příležitosti třicetiletého výročí služby bratra faráře Rejchrta v Braníku.

Po té, co jsem tenkrát spočítala (... spíše s chybami), že za těch třicet let svého působení v našem sboru by vysluhoval Večeři Páně nonstop dva až tři týdny, jsem toho znechuceně nechala.

Sebelepší výpočty totiž nic neříkají o počtu obrácených hříšníků, o množství duší, které uvěřily, o vnitřních a vnějších zápasech, o bitvách, které sváděl se sebou i se zlem.

Neříkalo to nic o infarktosních situacích a probdělých nocích. Neříkalo to nic o lidech se zpackanými životy, kteří vyhledali pana faráře, aby jim pomohl a on jim pomohl. Přitom stačil vystudovat druhou vysokou školu, napsat několik knížek, zhudebnit řadu písniček, napsat 25 divadelních her, a co napsat, také obsadit herci a nastudovat, ... kázat, křtít, oddávat, to vše s neutuchajícím nadšením a pravým rejchrtovským gustem. Zeptala jsem se ho, jak je možné, že toho tolik stihnul. Někdo jiný by na to potřeboval tři životy. Pan farář se poškrábal za uchem a řekl, no, víte, hodně mi pomohlo to, že mám ty lidičky prostě rád. Jo, a ještě na jednu otázku mi odpověděl. Ptala jsem se, co by dělal, kdyby byl znovu mladý a přišel do branického sboru. Odpověděl mi, že kdyby to bylo v době totality, dělal by přesně to, co dělal tenkrát. Kdyby to bylo v době svobody, asi by víc psal, skládal, komponoval.

Dnes jsme o deset let dál. Děti, které tenkrát hrály ve vánočních hrách, jsou rodiči, všichni jsme zestárlí. Bratr farář je téměř pět let v důchodu. Teď můžeme s vděčností vzpomínat a hodnotit. Všechno, co bratr farář Rejchrt dělal – když oddával, křtil, pohřbíval – vše dělal s pokorou a láskou. Pod jeho vedením vyrostly v Braníku silné, vzdělané a „košaté“ osobnosti. Udržet jejich velké různorodé společenství pohromadě, není žádné „hopsa hejsa do Brandejsa“.

Pán Ježíš v jednom ze svých podobenství řekl „Po ovoci poznáš strom“. Pomyslný strom branického sboru je obsypaný ovocem.

No, a co dodat na závěr? Napadá mi taková hra se slovy: Bratr farář nemá jen „5 P“, ale i „5 D“ a „5 M“:

Pět P: je Poctivý, Pravdivý, Přející, Pozdvihující, Pracovitý.

Pět D: je Duchovní, Dávající, Důsledný, Dobromyslný, Dobrosrdečný.

Pět M: je Mravný, Moudrý, Milující, Muzicírující, Malující.

Prostě: vzácný a slušný člověk.

Za všechno mu děkuji a hodně sil, naděje, víry a lásky do dalších let přeji.

Martina Votrubová

NAD KNIHAMI BRATRA FARÁŘE LUĐKA REJCHRTA

V databázích českých knihoven najdeme u jména Luďka Rejchrt 46 položek. I když odečteme podíl na „čtení o reformaci“ Slovem obnovená (spolu s Amedeo Molnárem a Noemi Rejchrtovou) a hudebniny, vydané texty písní a her, které by si jistě zasloužily samostatnou pozornost, pořád ještě zbývá pěkná řádka knižních publikací. Většinu z nich členové našeho sboru znají, bratr farář mnoho svých knih rozdával, jsou také ve sborové knihovně. Ale jistě může být ku prospěchu, když si si je u příležitosti jubilea Luďka Rejchrt připomeneme. Jde totiž nejen o úctyhodné množství knih, které napsal a vydal. Mnohem pozoruhodnější je jejich kvalita, myšlenky v nich obsažené a rozvíjené. Vždyť víme, že bratr farář nikdy nebyl mnohomluvný, ale spíš lakonický. Vlastně každá z těch knih je činem, který by si zasloužil vlastní úvahu a článek. To není v silách našeho skromného časopisu ani v silách a kompetenci jednoho člověka, který navíc ani není teologem. Ale rád přiznává, že ho knihy Luďka Rejchrt poučily, povzbudily a někdy i oslnily.

Časově první kniha se jmenuje **Na úpatí hory** (1984, 2. vydání 1990), má podtitul „dvacet šest esejů o biblických pojmech“. V úvodu autor skromně píše: „Při pohledu do závratné výše, k níž se vzpíná každý biblický pojem jako útes velehory, mi ovšem připadá, že jsem došel stěží k úpatí.“ Musíme ho však opravit. Jsou to úvahy promyšlené i propracované. Zamýšlejí se nad stvořením, člověkem, hříchem, odplatou, hněvem, znovuzrozením, svatostí, ďáblem a dalšími pojmy a činí tak nejen s velkou znalostí Písma a všech jeho souvislostí, ale také s velkým darem řeči. Hned na prvních stránkách se objevují věty, které se vracejí v Rejchrtových knihách v různých variacích a pamatujeme si je i z jeho kázání: „... Pán Bůh odměňuje ne podle naší zásluhy, ale podle své nevýslovné laskavosti, ne podle dluhu, ale podle milosti.“ „... svět víry není snová krajina či zaprášený archiv s věčnými pravdami, ale náš skutečný život, který žijeme s Kristem.“

Několik dalších knih vyšlo v prvních letech po demokratickém převratu 1989. Kniha výkladů Apoštolského vyznání víry **Věřím** (1991, nové vydání 2012) měla předchůdce v ročence Na každý den pro rok 1981. V úvodu se píše: „Víra nestojí na důkazech, ale jenom a pouze na Božím slovu.“ Víra není totožná s mystickým vytržením, má svůj obsah, který lze srozumitelně vyjádřit právě vyznáním. Každý článek Apoštolského vyznání počínající slovy „Věřím v Boha...“ je zde doprovázen citáty ze Starého i Nového zákona, výroky teologů a křesťanských autorů a podrobnými komentáři.

O rok později vycházejí hned dvě knihy. **Radost pro tvůj den** má několik upřesňujících podtitulů: „dobrá zvěst z Knihy Žalmů“, „366 chviliek nad Knihou chval“, „Breviář moderního člověka pro každý den“. I tyto výklady Žalmů mají předobraz v ročence Na každý den 1988. V roce 1988 stejně jako v roce 1992 byly přestupné roky, proto oněch 366 textů. V témže roce 1992 se poprvé objevuje publikace **Taková dlouhá cesta** (druhé a sličnější vydání 2010 s ilustracemi Pavla Beneše), „vyprávění z dějin křesťanské církve“. Luděk Rejchrt zde uplatnil znalosti dějin (kromě teologie vystudoval také historii a filozofii) a také svou schopnost živě vylíčit dramatické události. Obrazy z dějin církve připomínají klíčové události vývoje křesťanství, nejsou ovšem vždy jen povzbudivé. Odsouzeny jsou mocenské ambice církve, fetišistická úcta k ostatkům svatých, křížové výpravy, prodávání odpustků a svatokupectví, pronásledování valdenských a husitů. Autor nešetří ani protestantskou tradici a připomíná její stinné stránky (krutosti husitů, Lutherův otřesný antisemitský spis, Kalvínův důraz na poslušnost namísto lásky). Avšak jsou-li dějiny křesťanů často dějinami chybujeících a hříšných lidí, z nichž je církev složena, přesto je to zároveň a především dílo Kristovo a Boží milosti.

Kniha **Apokalypsa** (1994, barevné kresby Lumír Čmerda, nové vydání 2006) vznikla jako některé další na základě pravidelných výkladů v biblických hodinách branického sboru. Pro neobeznalé čtenáře je možná překvapivá druhá část jejího titulu „aneb Zpěv o naději“. Apokalypsa se v běžném povědomí veřejnosti spojuje s hrůzou a zkázou (např. „kultovní“ hollywoodský film téhož názvu). Luděk Rejchrt však tuto poslední biblickou knihu vykládá s pozadím Písma a židovské apokalyptiky jako poselství Ježíše Krista o spáse a naději. Knížka je věnována autorovu otci, kazateli žižkovského sboru Jednoty českobratrské (dnes Církev bratrská).

Na dětské čtenáře je zaměřena publikace **Slunce svítí všem** (1994) doprovázená kresbami Rejchrtova častého ilustrátora Miloslava Rady. Je to převyprávění příběhů z Bible. Najdeme v něm i několik písní s notovým záznamem a básně. Tato knížka souzní s dalšími aktivitami bratra Ludka Rejchrt, které si všichni dobře pamatujeme: s dětskými bohoslužbami, vánočními hrami, písničkami pro děti, péčí o děti v diagnostickém ústavu a jiných institucích.

Knihu **Křesťanské legendy staré Evropy** (1995) vydali tehdejší členové branického sboru Michal a Eva Jůzovi s dvanácti barevnými ilustracemi Hany Klímové-Pavlátové. Připomíná společné nábožensko kulturní dědictví, které nás pojí s ostatními evropskými národy. Najdeme zde příběhy Ježíše a jeho

učedníků, mučedníků i vyznavačů, sedmi efezských mladíků, svatého Jiří, biskupa Mikuláše a dalších.

Ještě v témže roce 1995 vychází i další Rejchrtova kniha *Pavučiny*, na jejímž vydání se podílela Alternativa, nadace pro dívky v krizi a jejich mateřství a Diagnostický ústav pro mládež. O spolupráci bratra Rejchrt s těmito institucemi a o jeho péči o takto postižené děti a mladistvé jsme se už zmínili. Publikace seznamuje čtenáře a čtenářky s křesťanskými denominacemi, se sektami a jejich nebezpečím.

O dva roky později (1997) vychází první vydání knihy **Srozumívání** (druhé rozšířené vydání 2007 v Kalichu s fotografiemi Jana Tomana). Srozumívání je staročeské slovo, které znamená hledání shody. První vydání nese podtitul „základní otázky víry“, druhé „když se malá víra ptá na velké věci“. Z předchozího autorova díla nejvíce navazuje na *Na úpatí hory*. Předmětem výkladu jsou pojmy jako náboženství, Boží zjevení, Ježíš, andělé, ďábel, duše a tělo, Duch Boží, hřích, milost a další.

Zvláštní místo mezi Rejchrtovými tituly zaujímá kniha **Na horách ležící** (2004). I ona má dávnější kořeny, poprvé se objevila už v roce 1978 jako cyklostyl. Souvisí s jeho prvním kazatelským působištěm v Křížlicích v Krkonoších. Kniha mapuje dějiny původně luterského sboru založeného po vyhlášení tolerančního patentu na konci 18. století (kostelík z roku 1785) a nazývaného duchovní matkou evangelických Krkonoš, na základě sborového archivu a historických pramenů.

Zbývají dvě knihy vydané v nedávných letech. Jednak je to **Postila** (2004), soubor čtyřiapadesáti kázání na evangelijní texty, která členové branického sboru většinou znají. A dále **Modlitby šeptem** (2005, fotografie opět Jan Toman), dialogy s Bohem seřazené podle životních situací, v nichž se modlitebníci ocitají: chvály, ráno, večer, vzývání, tíseň a bolest, odevzdání, prosby. Kniha byla inspirována tehdejší členkou branického sboru Dagmar Růžičkovou-Hausenblas. Obsahuje citáty z Písma a modlitby křesťanů všech věků, od církevních otců a středověkých teologů až po autory 20. století a básníky (Günther, Sládek, Thákur, Wolker, Hrubín, Holan, Rafajová, Urbánková), včetně vlastních modliteb bratra Rejchrt. Najdeme tu však také židovskou modlitbu z koncentračního tábora, modlitby Siouxů a Inků.

Na závěr dovolte citát ze zmíněného *Srozumívání*, který souzní s citáty v úvodu a snad charakterizuje i hlas znějící z knih Luďka Rejchrt: „Milost, kterou přijímáme jako Boží nezasloužený dar, není odměna za naše dobré chování, ale spíš nepochopitelný pohyb Boží lásky k stále klesajícím lidem.“

Nemůžeme si ji zasloužit, můžeme ji jen s vděčností přijmout. A že milost může dostat každý člověk, dotvrzuje celý příběh Ježíše Nazaretského. Od přírody jsme Boží protivníci; jeho Zákonem, který nejsme schopni úplně dodržet, jsme odsouzeni. Proto se můžeme spoléhat jen na Boží milost (...) Ta není poduškou lenosti, ale vede k činorodé službě bližním. Nevyřazuje naši vůli, ale zbavuje nás falešné pýchy nad tím, co jsme snad dokázali či vytvořili, kam jsme to dotáhli a jak dobře vychovali své děti. I to se stává, ale není to naše zásluha. Apoštol Pavel to dobře věděl, když řekl: „Milostí Boží jsem to, co jsem“ (1K, 15,10). Každý křesťan by měl vyznávat stejně: všechno je milost.“

Jiří Holý

Luděk Rejchrt: Zjevení 1,17n

Luďek Rejchrt: Zvěstování

Luděk Rejchrt: Jákobův sen

Luděk Rejchrt: Básníkům

I kdyby bylo na zemi
jen jedno malé utrpení
básníci
plačte básněmi
že co má být
to stále není

Však sílu nedejte si vzít
dál lámat všechny bolestivé hroty
lépe je svíčku rozsvítit
než zuřit do temnoty

Světový den modliteb 2014

Zveme vás na ekumenické modlitební setkání SDM,
které se koná pravidelně první pátek v březnu, letos

7. března 2014

od 18 hodin v kostele ČCE v Nuslích
Praha-Nusle, Žateckých 1169/11

Téma: Prameny v poušti.

Program připravil výbor SDM z Egypta.

Kázat bude Jaroslav F. Pechar.

Po ukončení bohoslužebné části bude
společné posezení u kávy
se členy dalších křesťanských církví z Braníka a okolí.

Pro ty, kdo jsou ochotni zapojit se aktivně do programu
čtením připraveného textu,
je přípravné setkání v pondělí 3. března 2014 od 18 hod. v Nuslích.

Daruj nám pokoj, Pane

1. Ya - ra - bba ssa - la - mi am - ter a - lay - na ssa - lam,
Da - ruj nám po - koj Pa - ne, tou - ží - me po po - ko - ji.

Ya - ru - bba ssa - la - mi im la - qu - lu - ba - na ssa - lam,
Na - plá jím ce - lou ze - mi, tvůj po - koj ať nás pro - mě - ní.

BRANÍXOBĚ 2014

(POKRAČOVÁNÍ)

Honzík Bucki: Náš želvák Arnošt

Dobrý den,

*Budu povídat o klapavce obecné. Patří do rodu klapavko-
vých. Žije jen v Severní Americe.*

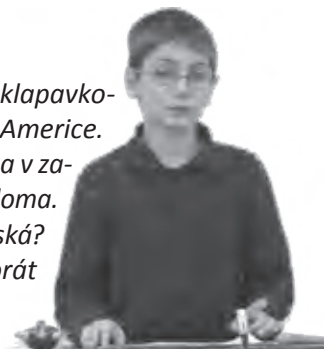

*V přírodě se dožívá 27 let a v za-
jetí jen 16 let. Chovám ji doma.*

Je to želva suchozemská?

*Ne. Je to želva vodní, akorát
teď je na koberci.*

Na shledanou.

Růžena Černá: Útok „U“

Uí, uí... úděsné úpění. Upíři? UFO?

Úplněk umocňuje úzkost.

Úzkost utlumuje úsudek.

Ustrašeně uvažuji: Uteč, ukryj se!

Utíkám údolím. Úzká úžlabina. Úkryt!

Unavené údy umdlévají. Upadám.

Upíři úporně útočí. Uí, uí. Určitě ublíží, umřu!

Úsměvný úsvit ukončuje útrapy.

Úpění utichá, útočníci ustupují.

Uf! Utírám upocená ústa.

Úleva, uklidnění, úžasné uvolnění. Uléhám, usínám.

To byla ale noc! A těch komárů!

Miloš F. Pechar: Pohádka o Labuti a zlaté Rybce

Na jedné pouti žila Labuť. Byla připevněná ke kolotoči a na zádech měla páku. Každý, kdo usedl mezi její křídla, mohl pákou ovládat, jestli poleťtí nahoru, či zda se snese zase dolů. Zprvu to Labuť těšilo, ale postupem času – a obzvláště po rozhovoru s hejnem labutí, které jednoho letního podvečera letělo okolo, ji přepadl nevýslovný smutek. Zatoužila po svobodě; po něčem, co nikdy nepoznala.

O půl světa dál žila maličká zlatá Rybka, která právě trávila prázdniny v lahvi s bublinkovou limonádou. Zatímco běžným rybičkám by takové prostředí jistě nesvědčilo, tahle byla kouzelná, a tak si to mohla dovolit.

Labuť toužila po svobodě; svobodě letět... letět, ale kam? To bylo vlastně jedno, hlavně pryč. A potom? To bylo tak daleko, že nedohlédla. Steskem se jí zalily oči; steskem po svobodě, kterou nikdy nepoznala.

Zlatá Rybka byla svobodná, plavala si kam chtěla. Měla úplně všechno, byla přece kouzelná, uměla splnit přání každému, kdo by jí kdy zachránil, ale nikdo nikdy ji nemohl zachránit, protože to nikdy nepotřebovala. Nikdy nic a nikoho nemusela poslouchat, a tak jí roky v srdci rostl stesk po něčem, co nemohla popsat, protože to nikdy nepoznala ani v představách.

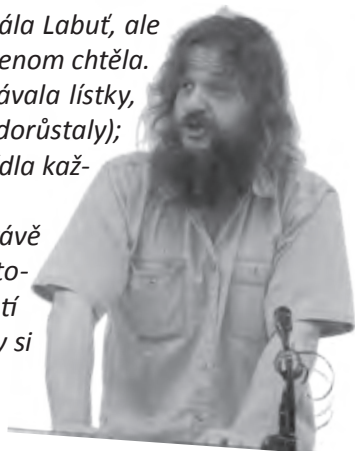
Jednou kolem její bublinkové lahve táhly labutě a jak byly unavené, došly na louku. Měly žízeň. A nikde kolem ani kapka vody, jen ta bublinková limonáda v lahvi. A Rybka najednou poznala, že může někomu splnit přání, aniž by musela. Aniž by to bylo na oplátku. Kouzlo se jí prohnalo srdcem a vyslovilo se, aniž by musela co říct. Z její lahve tak vyrazil mohutný vodotrysk bublinkové limonády. Labutě ji nabíraly do zobáků a radostí zpívaly. Labuť prý zpívá nejkrásněji před smrtí, ale tyhle labutě nezpívaly svoji píseň. Zpívaly až k smrti smutnou píseň své družky, která prožila tolik let přikovaná ke kolotoči; píseň krásnou, ale bolavou až k smrti.

A tu Rybka poznala, že to, po čem celý život toužila, aniž to dovedla pojmenovat, konečně přišlo. Poznala, že svá kouzla může rozdávat zadarmo, že opravdová radost se nedá koupit; a tak z vděčnosti za píseň, která se zrodila v srdci uvězněné Labutě, vyslovila největší kouzlo, jaké by sama nikdy nedokázala vymyslet.

Na pouti se objevil nový kolotoč. Na něm stála Labuť, ale už nebyla přikovaná k tyči. Mohla si létat, kam jenom chtěla. V pokladně seděla Rybka, která za úsměv rozdávala lístky, své zlaté šupiny (měla jich bezpočet a stále jí dorůstaly); a Labuť zase, když měla chuť, vzala mezi svá křídla každého, kdo se potřeboval svobodně proletět.

Věřila bys, že ta Labuť byla nejšťastnější právě na svém kolotoči? A že každý večer, když kolotočáři počítají své zlaťáky, počítaly Rybka s Labutí zlaté úsměvy, které za celý den dostaly, a dávaly si je pak navzájem?

A jestliže každý večer, tak dobrou noc.

JAKÝ JE BRANICKÝ SBOR?

CO PRO MNE OSOBNĚ NÁŠ SBOR V ŽIVOTĚ ZNAMENÁ:

- Místo, kde jsem dokázal pomalu, ale jistě hledat, nalézt a přijmout víru v Boha.
- Jednu z mála jistot na tomto světě – úžasný pocit té časové i fyzické nekonečnosti této komunity.
- Úžasný pocit, že po dětství, pár let prožitým v Íránu a Argentíně v komunitním prostředí, opět něco z toho zažívám zde, že patřím do nějaké komunity (pro mě v příliš individualistickém Česku).
- Sbor poskytuje každému prostor k jeho naplnění. Celý život jsem chtěl mít kavárnu a já už ji překvapivě mám zde! ☺
- Sbor mě obohacuje o přítomnost a kontakt s obrovskými osobnostmi. Např. díky zde i úžasným seniorům, žijícím naplno, se nebojím stáří...
- Sbor mě trvale inspiruje zde žitými hodnotami a vyrovnaností lidí, rodin a vztahy.
- Sbor postupně obohacuje celou mou rodinu; např. sborová dovolená mne vrátila po letech zpět z této uspěchané doby do opět úžasně normální lidské dovolené jako kdysi!!!
- Atd atp. ☺

Václav Vaněček

CO JE PRO MĚ SBOR V BRANÍKU?

Především společenství lidí různého věku, různého vzdělání, různých profesí a různých názorů. Ale hlavně lidí, kterým je spolu dobře a v duchu Kristovy Lásky se snaží žít jedni s druhými, pokud možno si být opravdovými sestrami a bratřími, kteří si vzájemně pomáhají.

Ale aby moje vyznání nevyznělo příliš pateticky, dodávám, že každý máme svoje „mouchy“, ne vždy se nám vede být ohleduplní, empatictí, vidět u druhého to dobré... Prostě jsme banda hříšníků, která ve spolehnutí na Boží milosrdenství občas udělá něco dobrého.

Jaroslava Pecharová

BRANICKÝ SBOR?

Je laskavý a veselý. Je plný mladistvých. Pohled doleva mě vždycky zahřeje u srdce. Mladí mají děti a ty děti jsou tu mezi námi. Je pravda, že někdy je těch mimin až dost. To, když se příliš hlasitě projevují. Ale stejně z nich máme radost.

Iva Drápalová

JSME DOBRÝ SBOR?

Určitě ano. Spíš ano. Říká se to o nás. Myslí si všichni, že ano? Co já vím?

Už jsme se tu zabydleli, líbí se nám tady. Leccos, co nám někdy vadilo, přehlídíme jako prkotinu, která ve srovnání s tím, co všechno se tu dělá, nestojí za řeč.

Jenže... mají všichni, kdo přijdou do kostela, představu, co všechno se tu dělá? Co asi utkví v paměti pečlivé Ukrajince, kterou paní, u které uklízí, vezme na bohoslužby? Samozřejmě, že to není výborné kázání, ale zrovna to smetí na koberci, které má před očima. Nebo – má báječný pocit sou-náležitosti ten, kdo stojí zcela nepovšimnut mezi dvěma skupinami halasně se objímajících lidí?

RČ

PÍSNÍČKA O LÁSKE

kdybych znal cizí jazyky
a ještě mnohem víc,
vyhrál nejvyšší sázku,
ale nepoznal lásku,
všechno to není vůbec nic

kdybych řád kosmu objevil,
přitom bez lásky rost',
zahlédnu každodenně
i v Nobelově ceně
jen pouhou marnost nad marnost

kdybych svou vírou dokázal
i s horami si hrát,
bez lásky je to málo;
to se divem jen zdálo,
skutečný zázrak je mít rád

tři Boží hvězdy vedou nás
z bludných cest k bezpečí:
Víra klíč k nebi dává,
Naděje kotvou se stává,
však Lásky je z nich největší

Luděk Rejchrt

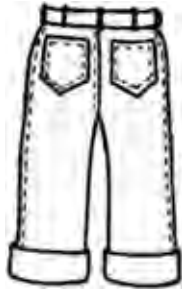
Branický bazárek oblečení

Už vás omrzel váš šatník?
Přineste pár kousků oblečení na branický bazárek.
Zde bude příležitost najít oděvy všeho druhu!

Vše bude **zdarma**, případný příspěvek do sbírky půjde na podporu Diakonie.

Neděle 9. března
cca. 11.00
(po bohoslužbách)

Klára Pecharová
Magda Slabá
Anka Matoušková

V případě dotazů neváhejte kontaktovat!

✉ klarapecharova@seznam.cz

☎ 774 089 735

OBSAH 2/2014

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 743. schůze staršovstva z pondělí 10. 2. 2014	
Nad Písmem (Lk 1,46–56)	5
o modlitbě; zkrácené kázání z 20. prosince 2009	
Zprávy ze sborové knihovny	8
LUDEK REJCHRT – 75. NAROZENINY	9
Píseň truvérská	10
Tři čtvrtě století	12
Laudatio Luděk Rejchrt	13
Článek o bratru faráři Luďku Rejchrtovi	14
Nad knihami bratra faráře Luďka Rejchrt	15
Básníkům	20
Pozvánka na Světový den modliteb 2014	21
Braníxobě	22
další tři ukázky z 4. ročníku této tradiční akce	
Jaký je branický sbor?	24
Písnička o lásce	25
Branický bazárek oblečení	26
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XX. ročník, číslo 2/únor 2014

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jarmila Čierná, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Grafika na obálce: Luděk Rejchrt

Řadu let jsem hledal kostel a sbor, kde bych se cítil dobře a mohl hledat cestu k víře. Putování bylo dlouhé a bez výsledku. Až jsem došel do branického kostelíka, který byl i zvenku neobvyklý.

Prekvapila mě zde hned výjimečná příjemná atmosféra, lidé i prostor. Co navíc ale překvapilo, byl pan farář Luděk Rejchrt, který mě v klidu, ale zcela vědomě jakožto nováčka, oslovil. Hned jsem věděl, že jsem konečně našel svůj sbor...! Úplně jiný svět. Bratr farář mě také překvapil dárkem – svým vlastním hudebním CD. Rozloučili jsme se a já odcházel již jiný, šťastný a vyrovnaný, že jsem konečně po putování na cestách „doma“...

Díky, bratře faráři Rejchrtel! ☺ Stejný dík patří i současnému faráři bratru Pecharovi.

Václav Vaněček

